

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Dies Nonvs. De Passione D. N. Jesu Christi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

DIES NONUS.

DE PASSIONE

D. N. IESV CHRISTI.

Postquam statuimus servire Deo, & virtutem amplecti, applicandus est animus ad cruce & persecutiones. Visis igitur & spectatis Domini nostri exemplis, quæ nobis in sua tam privata quàm publica vita præbuit, proponere nunc ipsum, & considerare debemus in sua Passione, ut ab ipso discamus virtutes, quas inter ærumnas & afflictiones exercere necesse est, quòque illas animo excipere & sufferre oporteat. Tres proinde Meditationes de ipsius SS. Passione dabimus.

Prima erit de Passione in genere, ejusque adjunctis.

Secunda de doloribus internis.

Tertia de externis.

MEDITATIO XXV.

De Passione in genere,
ejusque circumstantiis,

Per modum Parabolæ explicatis.

PUN.

PUNCTUM I.

*Parabola S. Bernardi de Pas-
sione D. N.*

IMaginare tibi : miserabile man-
cipium , facta in vitam Regis
conspiratione , læsæ Majestatis re-
um , ad crudelissimum & maximè
infame mortis supplicium , esse
condemnatum : Principem verò
Regni hæredem , commiseratio-
nis affectu tactum , se ad Parentis
pedes abjecisse , & reo veniam pe-
tuisse ; cùm autem nihil obtinere
posset , obtulisse se ad subeunda illa
ipsa tormenta , quibus infelix par-
ricida adjudicatus fuerat. Pater
admisit conditionem : sed filius
non contentus , se in locum &
tormenta latronis suffectum , e-
tiam obtinuit , ut abominabilis iste
servus in Regni hæreditate sibi suc-
cederet.

Imaginare tibi ulterius : amabi-
lem hunc & generosum Principem
magnò

magnò gaudiò subiisse supplicium,
ut sua morte testari posset ingen-
tem amorem, quo in sceleratissi-
mum hunc homuncionem flagra-
bat; neque aliud in tanti beneficii
memoriam petuisse, quàm ut vi-
cissim se amaret. Quid nunc di-
ceres, si infamis iste proditor non
tantum morte generosi huj⁹ Prin-
cipis, summi sui benefactoris, non
commoveretur, sed etiam torto-
ribus & carnificum turmæ se immi-
sceret, ut acceleraret mortem, &
tormenta ac supplicium augeret?
An non hunc talem belluinum &
omnium hominum efferatissimum
pronuntiares? Sed ecce! istud
ipsum est, quod Filio DEI in
sua Passione accidit, quemadmo-
dum clarè ex applicatione
hujus Parabolæ ap-
parebit.

✠ (†) ✠

O

PUN-

PUNCTUM II.

*Applicatio hujus Parabola ad
circumstantias Passionis
Christi.*

CONSIDERA 1. Quis sit iste Princeps, cujus Parabola meminit? est Christus JESUS Filius DEI vivi & æterni; imò ipsemet DEUS vivus & æternus. Quis est iste nefandus Parricida, nisi tu, qui fuisti, & fortè etiamnum es miserabile Dæmonis & peccati mancipium? qui te rebellem DEO tuo, & læsæ Majestatis reum fecisti?

CONSIDERA 2. Quid Christus JESUS pro te toleret? injurias gravissimas, tormenta horrenda, & mortem non minùs crudelem quàm infamem, id est, mortem Crucis.

CONSIDERA 3. Quomodo suffere-
rat? sponte & liberè. Videt, se iram Patris sui, justissimè contra te irritatam, placare, & te infinitis
pœ-

Meditatio Vigesima Quinta. 315

pœnis, quas meritus es, eximere non posse, nisi ipse illas in se suscipiat; igitur ex toto corde se Patri suo in tui locum offert: *Oblatus est, quia ipse voluit.* Isa. c. 53. v. 7.

Considera 4. Quem in finem se offerat? Ut peccata, non sua, quæ ipse Sanctus Sanctorum committere non potuit, sed aliena, sed tua expiet: & quod omnem excedit admirationem, ut expiet crimina, quibus ipsemet fuit offensus, & quæ plectendi jus & facultas ipsi erat. Cùmque potuisset unicâ guttâ satisfacere, omnem sanguinem effudit, ut ostenderet magnitudinem mali ex remedii gravitate, & excessu tolerationum testaretur excessum amoris.

Considera 5. Quanto cum ardore desideraverit pati? *Desidero, inquit ipse de se ipso, desideravi manducare hoc Pascha vobiscum.* Luca c. 22. v. 15. *Baptismo habeo baptizari, & quomodo coarctor, usquedum perficiatur.* Luca c. 12.

v. 50. Ardentissimum patiendi desiderium prævertit crudelitatem hostium, & in horto Oliveti per dolores internos anticipavit tormenta carnificum: tantum tamen abfuit ab omni de suis cruciatibus querela, ut illos etiam cum gaudio sustineret, quòd sciret, ipsos nobis fore utilissimos, & ita suum in nos amorem testari, ut etiam nostrum sibi conciliare possint.

Considera 6. A quibus non malis ipse nos suis doloribus liberaverit? Non a rota & patibulo, non à morte temporali & defluente; sed ab ira & odio sui Patris, sed à morte perpetua, sed ab igne æterno, nostris sceleribus debito. Et cum à tantis malis nos exemerit, quæ non bona nobis comparavit? Si ipse voluit occupare locum nostrum in suppliciis, voluit, ut nos suum occuparemus in Throno, quia, procuratâ nobis Patris sui amicitia, jus etiam certum nobis acquisivit ad Regnum Æternum.

Con-

Confidera 7. Quid pro his omnibus à nobis exigat? Si à nobis peteret, ut ipsi sacrificaremus omnia nostra bona, omnia commoda, sanitatem, delicias, gloriam nostram, & propriam vitam, an quid nimium peteret? an peteret aliquid, quod in comparationem venire posset cum illo, quod ipse nobis dedit? Nihil autem horum postulat. Modicum quid amoris petit; ut sui, suorumque dolorum, quos pro nobis tulit, frequenter recordemur, petit. Amantissime Servator! an non nobis injuriosum est, tantillum te petere pro tantis, quæ pro nobis & fecisti, & tulisti? Possumne hoc ego tibi negare sine turpissima ingrati animi nota? Possumne te non amare? Possumne te adhuc offendere, & me ad jungere tuis tortoribus, ut dolores & vulnera tua refricem? Ita, Domine, possum, atque etiam, quod impossibile videbatur, re ipsa præstiti; postquam prodigiò inau-

ditô, & quod inter homines exemplum non habet nisi respectu DEI, non tantum tuis beneficiis non respondi nisi per injurias, sed etiam, si ita liceat loqui, magnitudinem tuæ bonitatis & misericordiæ perfidiâ meâ & ingrati animi labe propè æquavi. Ah! Domine, miserere mei, & ne respicias enormem hanc infidelitatem! Quod nunc te rogo, est, ut aut præ dolore moriar, aut in continuo dolore vivam, quòd tam parùm amaverim DEUM, qui mei amore mortuus est.

Majorem hac dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Joan. 15.

Si non dilexisset inimicos, nondum possideret amicos. S. Bernard.

Si totum me debeo pro me factò, quid addam pro me refectò, & quidem tali modò? S. Bernard.

MEDITATIO XXVI.

De doloribus internis
JESU Christi in sua Passione.

PUNCTUM I.

*De statu, ad quem dolor redu-
xit animam JESU Christi.*

CONSIDERA : Quàm miserabilis
fuerit status, ad quem redu-
ctus est Filius DEI in horto Olive-
ti. Rabies hostium Redemptoris,
& licitorum crudelitas non potue-
runt extinguere sitim, qua arde-
bat pro gloria DEI & hominum sa-
lute pati. Voluit etiam præter do-
lores, quos tolerabat in corpore,
sustinere intus & in corde crucia-
tus, qui tantum superarent illos,
quos carnifices inferebant, quan-
tum ipsius amor furori eorum præ-
celluit.

In hunc effectum i. interrupit
commercium, quod via naturali

intercedere debebat partem inter
superiorem & inferiorem, ut ita
nullum ab una ad alteram transfret
folatium. Fecit igitur in se ipso
stupendum hoc miraculum ille,
qui tot aliis miraculis impedivit,
ne Martyres omnem tormento-
rum suorum rigorem sentirent. 2.
Phantasiæ & imaginationi suæ in-
dulfit, ut vivacissima imagine om-
nem tormentorum Passionis suæ
vim, magnitudinem, & iniquita-
tem sibi repræsentaret. Præterea 3.
inhibuit omnes illos animi affe-
ctus, qui potuissent ipsi robur ad-
dere, quo in tam lugubri statu su-
stineretur, & illos tantum agere
permisit, qui ipsum affligere po-
terant, ut sunt timor, tædium, tri-
stitia, mœror, pavor. Ita nos do-
cet Evangelium, cùm dicit: coepit
tædere, pavere, & tristis esse, &
denique etiam in agoniam prolabi.

Timor indicat formidinem ma-
lorum futurorum, quæ ipsius ima-
ginatio viva, & metu perculsa,
tan-

tantâ vehementiâ objecit, ac si jam præsentia essent; adeo amor jam tum coëgit ipsum in corde pati, quod postea debebat sustinere in corpore. Ita est, mi JESU, voluisti particeps esse meæ fragilitatis, ut me participem redderes tuæ fortitudinis, & per hanc ipsam imbecillitatem mihi ostendere, quàm fortis sit tuus pro me amor.

Tædium facit nos cognoscere statum derelictionis, in quo tum Filius DEI erat, cum nullû penitus à quoquam hominû caperet solatium, ne quidem à fidelioribus suis Discipulis, quibus hoc ipsum conquestus est, quando ipsis dixit: *tristis est anima mea usque ad mortem*; Marci c. 14. v. 34. & vos me dereliquistis in tam miserabili statu constitutum.

Tristitia indicat languorem & animi dejectionem, in quam ipsum obligatio conjecit, quam ipse sibi imposuerat sustinendi mala tam horrenda. Agonia denique ex-

primit pugnam, quæ tum in anima Filii DEI inter partem superiorem & inferiorem, inter naturalem patiendi repugnantiam & submissionem suæ voluntatis in Divinam intercesserat. Pugna tam crudelis, ut JESUS succubuerit, & in terram prolapsus, sudore sanguineo totus immaduerit, qui passim ex omnibus corporis membris proruperat.

Quos concipis sensus, anima mea, ad visum stupendi hujus spectaculi? Metire excessum amoris tui JESU per excessum doloris, quo ipsum oppressum vides. O amor! cur tantum potes in cor DEI, & tam parum in cor hominis? Potuisti ex toto corpore mei JESU guttas sanguineas exprimere; & nondum potuisti vel unicam poenitentiae lacrimam ex oculis meis, aut suspirium aliquod ex corde meo elicere.

P U N.

PUNCTUM II.

De causis hujus doloris.

CONsidera : primam hujus timoris & horrendæ tristitiæ , quæ cor Christi, ut ita loquar , penitus absorpsit , causam fuisse numerum & iniquitatem tormentorum & opprobriorum , quæ subire & sustinere debuit , & quæ imaginatio cum omnibus , etiam maxime affligentibus , adjunctis ipsi representavit , ita ut ne minimum quid imminueret , aut celaret. Secunda fuit proditio Judæ , Discipulorum perfidia , & populi Judaïci reprobatio , cui ipsius Passio , quæ reliquorum hominum salutem operari debebat , aliquo modo incipiebat sigillum apprimere pro Deïcidio , quod jam jam in ipsius Personâ Judæi essent commissuri. Tertia hujus doloris causa fuit multitudo abominabilium criminum , quæ erant partim jam tum perpe-

O 6

tra-

trata, partim deinceps perpetranda, tuorum præfertim; quorum aspectus mirum in modum lancinabat pectus amantissimi JESU. 1. Ob pudorem, quo naturaliter suffundi debebat Sanctus Sanctorum, cum se oneratum videret tot iniquitatibus, & ob maximam difficultatem, quam sentiebat considerando, immani hac scelerum sarcina totum iræ Patris Æterni pondus in suum dorsum jactari. 2. Quia necessitas, cui ipse se submitit, satisfaciendi Justitiæ Divinæ pro nostris peccatis, illa quodammodo ita ipsi fecit, reddiditque propria, ut obligatus fuerit de illis concipere dolorem ex quadam parte infinitum, qui nempe responderet multitudini & gravitati peccatorum, quibus se oneravit; excellentiæ cognitionis, qua illorum enormitatem agnovit; & excessui amoris, quo Patrem Cœlestem & genus humanum complectebatur: ita ut tristitia Redemptoris nostri in hor-
to

to Oliveti longè transgressa sit omnes tristitias & dolores omnium, etiam miserrimorum & ærumnosissimorum hominum, quos cogitatione fingere possumus.

Ecce statum, quò te peccata mea reduxerunt, dulcissime JESU! ecce amaritudinem, cui detestabilis voluptas, quæ me tam blando furore abripuit, cor tuum immerfit! Unica gutta dulcedinis, quæ antè in corde Christi residebat, effusa, in flammis & tormenta inferni, mutasset illum in Paradisum; & unum solum peccatum potest cor JESU, hunc paradisum, hanc deliciarum sedem, in quandam inferni speciem vertere!

O Peccatum! crudele peccatum! potesne mihi adhuc placere? possumne tibi adhuc aditum aperire ad cor meum? an non potius mihi moriendum est præ dolore, quòd te aliquando admiserim? Sed tuum est, Domine, hunc mihi dolorem immittere. Non peto magna

illa lumina, insignia illa solatia, favores illos singulares, quos animis sanctis indulges; tantum peto partem infiniti illius doloris, quem de peccatis meis concepisti; peto, ut vel unicam guttam ex torrente amaritudinis, qui cor tuum inundavit, in cor meum stillare finas; ut, cum peccata mea totius sanguinis mei effusione, quemadmodum tu fecisti, eluere non possim, saltem ita affligar, ut illa perpetuo meis lacrimis abluam.

Attendite, & videte, si est dolor sicut dolor meus. Lament. c. 1.

Magna est velut mare contritio tua. Lament. c. 2.

Verè languores nostros ipse tulit, & dolores nostros ipse portavit. Isa. c. 53.

MEDITATIO XXVII.

De doloribus externis

JESU Christi in sua Passione.

PUN.

PUNCTUM I.

De tormentis Christi in sua Passione.

CONSIDERA : Prophetam meritò
Christum appellâsse *virum
dolorum*, Isaïæ c. 53. v. 3. cùm nul-
lus unquam hominum fuerit, qui
plura, quàm ipse, passus sit.

1. Ob multitudinem tormento-
rum, quæ sustinuit, nulla penitus
corporis parte à singulari suo
cruciatu immuni relicta. Ma-
nus & pedes ipsius clavîs fuerunt
cruci affixi : caput spinis pertere-
bratum : vultus sputis & cola-
phis obrutus : corpus totum sexies
mille virgarum ictibus dilacera-
tum, ita ut merum vulnus dici po-
tuisset : omnes denique sensus sin-
gulari quisque tormentò fuerunt
excarnificati.

2. Ob delicatam ipsius comple-
xionem, quæ, ut optimè efforma-
ta, ita ad quosvis doloris sensus
per-

perquam erat tenera; præsertim quia sacratissimum ipsius corpus, jam antè sudore sanguineo penitus exhaustum fuerat.

3. Ob continuitatem tormentorum, cùm ne quidem momentum quietis ipsi relinqueretur ab exordio suæ passionis usque ad epilogum.

4. Ob diversa tormentorum genera ipsi inflicta; ingeniosa enim licitorum crudelitas semper nova excogitavit, ut fuit spinea coronatio; aut ordinaria novo furore exasperavit: ita ut, nisi Filius DEI Divina virtute fuisset conservatus, vel sub sola verberum tempestate exspirâisset. Sed reservari voluit, ut in Cruce mori posset, in qua omnes ipsius dolores, plagæ, & vulnera renovata sunt. Concussione enim crucis, cùm erigeretur, & pondere ac commotione corporis, manuum pedumque cruciatus immanem in modum exacerbati sunt: ita ut dolores refricarentur,
ubi

Meditatio Vigesima Septima. 329

ubi sustentationis modicum saltem solatium reperire debuisset.

Ah ! anima mea , credisne hæc omnia ? Potésne de his cogitare , & simul memoriâ repetere , DEUM fuisse , qui tot & tanta mala tui causâ exantlavit , quin aut dolore aut amore conficiaris ? Si homo , si mancipium , si creaturarum omnium postrema centesimam eorum partem pro te tolerâisset , quæ DEUS tulit ; non posses , quin illam amares , quin gratum animum testareris , quin aliquem proderes commiserantis animi affectum , quin quandoque diceres : infelix iste me amavit , nec tam miserabilis esset , nisi me amâisset. Et ad testimonium amoris DEI , pro te crucifixi & mortui , habebis tam obtusos omnis humanitatis sensus , ut illud nullâ aliâ , quàm frigidi ingratiq̃ue animi , notâ compenses ? Quæ est ista durities , quæ stupiditas ? Cor humanum potéstne ad tam turpem excessum devolvi ?

Ah

Ah Domine! vel maximè potest, quod etiam nimis frequenter palam faciet, nisi hic ipse amor, qui te pro illo tot & tam horrendis subjecit tormentis, te adigat, ut ipsius duritiem emollias, & glaciem dissolvas, atque ita capax reddas, quò & dolores tuos nonnihil sentiat, & amorem tuum suscipiat. Heu! quid mihi proderit, tanta te pro me tulisse, quàm ut magis indurefcam, & criminofior evadam, nisi vehementer tangor, nisi me gratum demonstro, nisi majori te amore complector?

Verùm quo meliori modo ego meum in te amorem testari potero, quàm eo, quo tu in me tuum demonstrasti? Amor, quem in me conceperas, fecit, ut magno ardore tormenta subires, atque etiam in illis suavitatem agnosceres; & amor, quo ego in te feror, tantùm non poterit, ut adversa me doceat, non dicam, cum fervore quaerere, & in illis delicias reponere,
quod

quod vel maximè deberem, sed saltem illa submissè excipere, & crucem, quam tua Providentia mihi imponet, patienter ferre? Ah Domine! si crucem non amo, id fit, quia te non amo. Fac igitur, ut incipiam à faciliori, quod est amare te, & desinam in difficiliori, quod est amplecti & amare crucem propter te.

PUNCTUM II.

De opprobriis Redemptoris in sua Passione.

CONSIDERA : Illum ipsum Prophetam, qui vocavit Servatorem nostrum, *virum dolorum*, appellare ipsum etiam *novissimum virorum*, Isa. c. 33. v. 3. id est, ultimum & contemptissimum omnium hominum : & alium testari, fatiandum opprobriis : *Saturabitur opprobriis.* Thren. 3. v. 30.

1. Captus est in horto Oliveti ut Latro ; oneratus catenis & ligatus
ut

ut sceleratus; raptus & tractus per easdem plateas & compita, per quæ paulò antè Judæi ipsum velut Messiam & Regem in Israël triumphabundi deduxerant. 2. In hoc miserabili statu ductus est ad Caiapham, ubi ut insolens, colapho cæsus; ut blasphemator, consputus; ut scurra, exagitatus; & à vilissima satellitum fæce, integra nocte, mille ludibriis iniquissimè habitus fuit. 3. Ab Herode fuit tractatus ut stultus & mentis inops. Deinde ut ignavum mancipium flagellis exceptus; Barabbæ homini nequissimo, velut illo deterior, postpositus. Denique ad mortem ignominiosissimam condemnatus, inter duos latrones medius, tanquam utroque sceleratior, ex infami trabe pependit, & quidem totus nudus, ac spectante infinita propè hominum multitudine, qui ex omni parte Jerosolymas confluxerant, Pascha celebraturi.

Sed hæc opprobria ab adjunctis,
quæ

Meditatio Vigesima Septima. 333

quæ ipsa comitabantur, plurimum incrementi ceperunt. Primò enim in summa omnium æstimatione erat; habebatur pro homine prorsus admirabili, pro magno Propheeta, pro altero Elia, pro ipsomet Messia. Quæ, obsecro, mutatio? Secundò. Has ignominias perpeffus est quatruiduo, postquam triumphantis instar Jerusalem ingressus fuerat inter festivas populi acclamationes & plausus, quos nunc, mutatâ repentè scenâ, in summum contemptum verterunt. Tertiò. Licèt intra populum plures fuerint, qui miraculorum ipsius testes esse poterant, imò illi ipsi, in quorum commodum illa patrauerat, nullus tamen omnium fuit, qui se pro ipso & pro ipsius causa declararet, qui se opponeret iniquissimæ electioni, qua Barabbas ipsi prælatus fuit. Quartò. A contemptu ad horrorem & execrationem usque profilierunt. Illi ipsi, qui paulò antè festa conclamatione in-

to-

tonabant : *Hosanna Filio David*, nunc, velut œstrô perciti, communi omnes voce clamant : *crucifigatur*. Denique, quod omnem transcendit admirationem, ita ab omnibus fuit derelictus, ut etiam à charissimis suis amicis, & fidelissimis discipulis desereretur; alii enim aufugerunt, quidam ipsum prodiderunt, alii negârunt, & miseros se judicârunt, si crederentur aliquo modo ad ipsum pertinere. Potuitne ignominia Christo illata ulterius progredi?

Esne tu, ô Rex gloriæ! quem video opprobriis & ignominiiis coopertum? Esne tu, DEUS Majestatis, coram quo, profundissimo cum respectu, Seraphini se prosternunt! quem video tam protervè, & insolenter à vilissimis terræ vermibus tractatum? Esne tu, æterni Patris delictum! qui factus es horror & execratio tuarum creaturarum? Quis te igitur ad tam miseram & abjectam conditionem reduxit?

Tu-

Meditatio Vigesima Septima. 335

Tuus, ô anima mea, JESUS docere te voluit, quanti sit pretii gloria Cœlestis sui Patris, & quò usque enitendum fit, ut illa reparetur. Ille tibi demonstrare voluit, sui submissionem infallibile esse medium promovendæ DEI gloriæ, quæ nunquam altiùs evecta fuit, quam cum unicus Æterni Patris Filius visus est ipsi humilitatis abyssò penitus immerfus. Sed, Divine Servator, hanc lectionem superbus & vanus meus spiritus nec concipere poterit, nec discere volet; & hoc ipsum magnum confusionis argumentum mihi esse debet, quòd in animum non inducam, ut amem humilitatem, à te tantopere amatam, & quæ sola me tibi similem, tuoque amore dignum reddere potest. Certè tanto amore complecterer humilitatem, quanto mundani prosequuntur gloriam, si ita te diligerem, ut ipsi Mundum diligunt. Non est, Domine, nisi tu, qui possis efficere, ut eam amem.

mem. Hanc à te gratiam peto, velut certam tui in me amoris teferam, & maximum, quod à te consequi possum, beneficium.

Pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, iam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est, & resurrexit. 2. Cor. 5.

Patet arcanum cordis per foramina corporis. S. Bernard.

Non possum vivere sine vulnere, cum te video vulneratum. S. Bernard.

Amor meus crucifixus est. S. Ignat.

CONSIDERATIO IX.

De statu, & conditione cuiusque hominis.

L A Mplexusne es hunc statum & conditionem, quam tenes, vocante te illuc DEO? Confu-
lu-

luisse illum, antequam te huic vitæ generi addiceres? An fortuito, & ex beneplacito tuo, aut naturæ impetu eò convolâsti potius, quàm ita gratiâ aut ratione suadente? si ita, utere regulis electionis, quibus reformes hanc electionem, si quidem status tuus adhuc mutari possit: quòd si jam firmus fixusque sit, adhibe illas tamen, ut saltem per moderamen melioris vitæ repares, & emendes commissum tuæ electionis errorem.

II. Si causam habeas credendi, te à Deo ad hunc statum fuisse vocatum, excute nonnihil animum tuum, & examina, an mens tua tum fuerit ab omni alio motivo pura & libera; an verò vocationi Divinæ scopum alium aut respectum humanum immiscueris? an non ambitio, proprium commodum, desiderium suavis amœnæque vitæ, magnam sibi partem vindicent? Si id deprehendas, pete à Deo veniam, & emunda, id quod

P

puri-

puritatem motivi læsit.

III. Quo studio exerces munus tuum? qua diligentia fungeris tuo officio? Intuerisne te velut vices gerentem DEI? Ipsius gloria estne principalis tuus finis, & prima regula? Si matrimoniô junctus es, atque ita obligatus, ut rebus tuis invigiles, familiae prospicias, & filiorum utilitatem promoveas; facisne hoc potius ex avaritia aut ambitione, an ex ordine Divinae providentiæ, quæ, quia te ad hunc statum deduxit, petit, ut omni cura & sollicitudine exequaris omnia, quæ ille exigit?

IV. Inter multiplices statûs tui curas, quibus distineris, advertisne, negotiorum omnium maximum esse, procurare æternam salutem? Dirigisne ad hunc finem reliqua omnia, quæ agis? aut saltem alia negotia, justo ordine, huic substernis? an potius, hoc neglecto, aliis omnem operam impendis? Intelligisne, hoc unicum

nego

negotium esse absolutè necessarium, nec te debere aliis, quantumvis tuo vel publico bono utilissimis, unquam ita occupari, quin tempus superfit, quod huic tribuas, cum sit præcipuum, imò unicum negotium, quia negotium æternæ salutis?

V. An non nimiâ curâ & anxietate te applicas negotiis tuo statui propriis? Conare sequi consilium S. Ignatii, & res tuas tantâ diligentia & contentione age, ac si omnia à te solo dependerent; quibus tamen confectis, diffide ita tuæ industriæ, ac si omnia tantum à DEO dependerent, cujus Providentiæ te totum, rerumque omnium successum committe. Oportet autem prudenter discernere, quidnam in negotiis dependeat à te, & quid non; ut in uno possis fortiter agere, in altero autem te submittere Providentiæ Divinæ.

VI. An non incidis in defectus contrarios, & nimis negligenter

mensuram muneris tui imples? Horror laboris & amor commoditatum an non faciunt, ut illud cum fastidio & tædio exequaris, aut omnino evites ob vanos & frigidos prætextus? Nunquam perfectè res tuas ages, nisi cum voluptate agas: nunquam autem cum voluptate debitum tuum præstabis, nisi muneris tui sustinendi sis capax. Quapropter omni cura evitendum erit, ut ad id te idoneum reddas. Quòd si hoc assequi non possis, tenèris illud omnino dimittere.

VII. Nullumne te tædium subit, quod te officii tui pertæsum reddat? Non cupis illud mutare aut ex inconstantia, aut ex fastidio, aut ex ambitione, aut ex falso zelo? An non similis es inquieto illi decumbentium ægrorum generi, qui semper situm illum credunt esse incommodissimum, quo jacent, & idcirco identidem mutare, & moveri in alium volunt, nec tamen melius habent? Id tibi peni-

tus persuade, perfectionem nostram non consistere semper in eo, ut bonum operemur, quod nobis maximum & eminentissimum videtur: sed quod nostræ conditioni & nostro officio melius convenit. Decipimur, si volumus esse sancti non eo, qui DEO, sed qui nobis placet, modo. Non, quem nos perfectissimum judicamus, est etiam melior pro nobis, sed ille status, in quo nos DEUS constituit, & in quo nos vult esse.

VIII. Si, quas observes, certas habes officii tui regulas, gerisne curam, ut illas perspectas habeas? In dubiis rectene illas observas? Consultisne DEUM, & lumen ab ipso petis? Sequerisne dictamen tuæ conscientiæ, & praxim illorum, qui boni probique habentur? An non promptiori studiô ad illa opera incumbis, quæ supererogatoria appellamus, quia illustriora sunt, & plus honoris & existimationis conciliant, quàm ad illa, ad quæ ob-

ligaris, quia magis sunt humilia,
obscura, & communia?

IX. Quis geris te in executione
tui officii erga tuos Superiores, à
quibus dependes? solésne in ipsis,
debita cum submissione & fidelita-
te, respicere Christum, cujus lo-
cum tenent? Qua honestate, mo-
deratione, & animi æquitate exhi-
bes te tuis æqualibus? Qua man-
suetudine, qua charitate, quo ze-
lo, quaque benignitate uteris erga
tuos inferiores? Cogitásne, illos
tuos esse fratres, quia Christianos,
& consequenter tuos in hoc æqua-
les, & fortè coram DEO etiam ma-
jores & meliores, quia humiliores
& pluribus virtutibus exornatos.

LECTIO

Pro Nono Die.

Ex S. Script. Cap. LIII. Isa. aliquot Capita
ex Evang. de Passione D. N. J. C.
De Imit. Christi Cap. XI. & XII. Lib. II.
Ex Memoriali Lud. Granat. aliquot Artic-
culos Lib. VI. de Passione Christi.
Ex P. Rodriq. Cap. III. & VIII. Tract. VII.
Part. II.